

Wyrok z dnia 25 lutego 1998 r.

III RN 130/97

Zasada z art. 30 ustawy z dnia 11 maja 1995 r. o Naczelnym Sądzie Administracyjnym (Dz.U. Nr 74, poz. 368 ze zm.), w myśl której "ocena prawna wyrażona w orzeczeniu sądu wiąże w sprawie ten sąd", oznacza, że ilekroć dana sprawa będzie przedmiotem rozpoznania przez ten sąd, będzie on związany oceną prawną wyrażoną w tym orzeczeniu, jeżeli nie zostanie ono uchylone lub nie ulegną zmianie przepisy.

Przewodniczący SSN: Andrzej Wasilewski (sprawozdawca), Sędziowie SN: Józef Iwulski, Adam Józefowicz.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 25 lutego 1998 r. sprawy ze skargi Krystyny B. i Ireny R. na decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego w R. z dnia 26 marca 1997 r. [...] w przedmiocie odmowy rozwiązania użytkowania wieczystego działek [...], położonych w M., na skutek rewizji nadzwyczajnej Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie [...] od wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego-Ośrodka Zamiejscowego w Rzeszowie z dnia 17 września 1997 r. [...]

u c h y l i ł zaskarżony wyrok i przekazał sprawę Naczelnemu Sądowi Administracyjnemu-Ośrodkowi Zamiejscowemu w Rzeszowie do ponownego rozpoznania.

U z a s a d n i e

Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie-Ośrodek Zamiejscowy w Krakowie wyrokiem z dnia 30 czerwca 1993 r. [...] uchylił decyzje organów administracji publicznej obu instancji, którymi odmówiono Krystynie B. i Irenie R. zwrotu wywłaszczonych działek położonych w M., o łącznej powierzchni 2616 m². Z treści uzasadnienia tego wyroku wynika, że na podstawie umowy notarialnej sporządzonej w trybie art. 6 ustawy z dnia 12 marca 1958 r. o zasadach i trybie wywłaszczania nieru-

chomości (jednolity tekst: Dz.U. z 1974 r. Nr 10, poz. 64) Krystyna B. i Irena R. sprzedały Skarbowi Państwa działki [...] o łącznej powierzchni 1919 m², z przeznaczeniem pod budowę osiedla mieszkaniowego „R.” w M. Działki te zostały następnie oddane w użytkowanie wieczyste [...] Spółdzielni Mieszkaniowej w M. Ponieważ organy obu instancji nie wyjaśniły istotnej dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy okoliczności, czy mianowicie nieruchomości ta stała się zbędna na cel, dla realizacji którego została ona wywłaszczona, przeto Sąd stwierdził w uzasadnieniu wyroku, że: „odstąpienie od obowiązku wzniesienia budynków czy urządzeń towarzyszących, przewidzianych w planach realizacyjnych (...) stanowi równocześnie przesłankę do wydania decyzji o rozwiązaniu umowy o oddaniu w wieczyste użytkowanie tego gruntu i o zarządzeniu odebrania tej nieruchomości (art. 26 ust. 2 ustawy z 29 kwietnia 1985 r. o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości oraz art. 240 KC)”.

Zarząd Gminy T.N. decyzją z dnia 10 maja 1994 r. orzekł o rozwiązaniu umowy użytkowania wieczystego działek [...] o łącznej powierzchni 0,1918 ha położonych w M. i o odebraniu ich [...] Spółdzielni Mieszkaniowej, dotychczasowemu użytkownikowi. Decyzję tę utrzymało w mocy Samorządowe Kolegium Odwoławcze w R. decyzją z dnia 18 listopada 1994 r. [...]. W uzasadnieniu tej ostatniej decyzji podniesiono, że Spółdzielnia Mieszkaniowa w M., wbrew postanowieniom umowy o oddaniu jej w użytkowanie wieczyste nieruchomości, w skład których wchodziły między innymi wskazane działki, nie zagospodarowała ich w sposób określony w umowie. Stosownie do § 9 tej umowy, na działkach oddanych w jej użytkowanie wieczyste, Spółdzielnia ta zobowiązana była wybudować w terminie dwóch lat pawilon handlowy i parking. Ponieważ jednak [...] Spółdzielnia Mieszkaniowa nie zagospodarowała oddanych jej w użytkowanie wieczyste działek, bowiem utworzyła na ich terenie plac zabaw i gier sportowych, to oznacza to, że wystąpiły przesłanki prawne uzasadniające zastosowanie art. 26 ust. 2 ustawy z dnia 29 kwietnia 1985 r. o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości (jednolity tekst: Dz.U. z 1991 r. Nr 30, poz. 127 ze zm.) oraz art. 240 KC. Decyzją z dnia 18 listopada 1994 r. Samorządowe Kolegium Odwoławcze w R. utrzymało w mocy decyzję rozwiązującą umowę użytkowania. Jednakże następnie Naczelny Sąd Administracyjny-Ośrodek Zamiejscowy w Rzeszowie wyrokiem z dnia 21 maja 1996 r. [...] stwierdził nieważność za-

równy powyższej decyzji Samorządowego Kolegium Odwoławczego z dnia 18 listopada 1994 r. jak i poprzedzającej ją decyzji Zarządu Gminy T.N. z dnia 10 maja 1994 r. rozwiązującej umowę użytkowania wieczystego dotyczącą spornych działek, uznając, że decyzje te wydane zostały bez podstawy prawnej (art. 156 § 1 pkt 2 KPA). Bowiern zdaniem Sądu, bez zgody drugiej strony niedopuszczalne jest rozwiązanie umowy użytkowania wieczystego jedynie w odniesieniu do niektórych spośród działek, których umowa dotyczy. A taka sytuacja miała miejsce w rozpoznawanej sprawie, skoro zawarta przez [...] Spółdzielnię Mieszkaniową notarialna umowa wieczystego użytkowania z dnia 30 maja 1984 r., o której tutaj mowa, obejmowała nieruchomości położoną w M., a składającą się z kilkunastu działek o łącznej powierzchni 19039 m², spośród których wymienione zostały także dwie sporne działki [...].

W wyniku ponownego rozpoznania sprawy, Zarząd Miasta M., który z chwilą wejścia w życie z dniem 6 grudnia 1994 r. przepisów ustawy z dnia 12 października 1994 r. o samorządowych kolegiach odwoławczych (Dz.U. Nr 122, poz. 593) i uchylenia art. 27a KPA, stał się właściwym dla załatwienia sprawy w miejsce wyznaczonego uprzednio do jej rozpoznania Zarządu Gminy T.N., decyzją z dnia 27 stycznia 1997 r. [...] odmówił rozwiązania umowy użytkowania wieczystego co do spornych działek położonych w M. [...] oraz odmówił zarządzenia ich odebrania [...] Spółdzielni Mieszkaniowej w M. W uzasadnieniu tej decyzji stwierdzono, że z mocy art. 30 ustawy o Naczelnym Sądzie Administracyjnym organ administracyjny rozpoznający tę sprawę jest związany poglądem prawnym Sądu, wedle którego wyłączona została możliwość częściowego rozwiązania umowy użytkowania wieczystego na podstawie art. 26 ustawy o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości, pomimo że ostateczną decyzją Kierownika Urzędu Rejonowego w M. z dnia 9 marca 1995 r. [...] orzeczono o zwrocie spornych działek Krystynie B. i Irenie R., zobowiązując je jednocześnie do wpłacenia określonej kwoty na rzecz Urzędu Miejskiego w M. Stanowisko to podzieliło również Samorządowe Kolegium Odwoławcze w R. w decyzji z dnia 26 marca 1997 r. [...]. Decyzja ta została następnie utrzymana w mocy wyrokiem Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie-Ośrodka Zamiejscowego w Rzeszowie z dnia 17 września 1997 r. [...], który oddalił skargę Krystyny B. i Ireny R. na tę decyzję.

Prezes Naczelnego Sądu Administracyjnego pismem z dnia 16 grudnia

1997 r. [...] złożył rewizję nadzwyczajną od tego wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego-Ośrodka Zamiejscowego w Rzeszowie z dnia 17 września 1997 r. [...], zarzucając mu rażące naruszenie art. 30 w związku z art. 27 ust. 1 ustawy o Naczelnym Sądzie Administracyjnym, a także art. 26 ust. 2 ustawy z dnia 29 kwietnia 1985 r. o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości (jednolity tekst: Dz.U. z 1991 r. Nr 30, poz. 127 ze zm.) oraz art. 240 KC oraz wnosząc na podstawie art. 57 ust. 2 ustawy o Naczelnym Sądzie Administracyjnym o uchylenie powyższego wyroku i przekazanie sprawy Naczelnemu Sądowi Administracyjnemu-Ośrodkowi Zamiejscowemu w Rzeszowie do ponownego rozpoznania. W uzasadnieniu rewizji nadzwyczajnej podniesiono w szczególności, że problematyka dopuszczalności lub niedopuszczalności rozwiązania umowy użytkowania wieczystego w odniesieniu do niektórych spośród działek gruntu objętych jedną umową o ustanowieniu użytkownika wieczystego była już przedmiotem rozstrzygnięcia Sądu Najwyższego w wyroku z dnia 24 września 1997 r. (III RN 40/97), w którym Sąd Najwyższy wyraził pogląd prawny, że ani przepis art. 240 KC, ani też art. 26 ust. 2 ustawy o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości nie zawierają ograniczenia dopuszczalności rozwiązania umowy użytkowania wieczystego co do niektórych objętych nią działek, w sytuacji, gdy nie są one wykorzystywane w sposób określony tą umową. Ponadto w rewizji nadzwyczajnej zarzucono, że zaskarżony wyrok wydany został z rażącym naruszeniem prawa, bowiem przy jego wydaniu nie uwzględniono oceny prawej w niniejszej sprawie, która wyrażona została już uprzednio w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego-Ośrodek Zamiejscowy w Krakowie z dnia 30 czerwca 1994 r. [...], uwzględniono natomiast odmienny pogląd prawny wyrażony w późniejszym wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego-Ośrodka Zamiejscowego w Rzeszowie z dnia 21 stycznia 1996 r. [...] Tymczasem, zdaniem rewizji nadzwyczajnej, dotycząca spornej kwestii dopuszczalności rozwiązania umowy użytkowania wieczystego ocena prawna w rozpoznawanej sprawie wyrażona została już w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego - Ośrodka Zamiejscowego w Krakowie z dnia 30 czerwca 1994 r. i w tym zakresie, stosownie do dyspozycji art. 30 ustawy o Naczelnym Sądzie Administracyjnym, wiązała ona już także Naczelnny Sąd Administracyjny-Ośrodek Zamiejscowy w Rzeszowie zarówno przy wydawaniu wyroku z dnia 21 stycznia 1996 r., jak i przy wydawaniu zaskarżonego obecnie wyroku z dnia 17 września 1997 r.

W odpowiedzi na rewizję nadzwyczajną, Samorządowe Kolegium Odwoławcze w R. pismem z dnia 19 lutego 1998 r. wniosło o jej oddalenie. W uzasadnieniu tego wniosku podniesiono, że nie jest trafny zarzut rewizji nadzwyczajnej jakoby Naczelny Sąd Administracyjny-Ośrodek Zamiejscowy w Rzeszowie wydając wyrok w sprawie był związany wcześniejszym wyrokiem Naczelnego Sądu Administracyjnego-Ośrodka Zamiejscowego w Krakowie w tej samej sprawie. Samorządowe Kolegium Odwoławcze w R. zwraca uwagę, że aby mógł nastąpić zwrot wywłaszczonej nieruchomości, konieczne jest uprzednie przeprowadzenie odrębnego postępowania o rozwiązanie dotyczącej tych nieruchomości umowy wieczystego użytkowania. Okoliczność ta, w opinii Samorządowego Kolegium Odwoławczego w R., wskazuje na to, że przedmiotem rozstrzygnięcia są w tym wypadku kolejno dwie różne sprawy, a mianowicie sprawa o zwrot wywłaszczonej nieruchomości oraz sprawa o rozwiązanie wieczystego użytkowania. Naczelny Sąd Administracyjny związany jest oceną prawną wyrażoną w orzeczeniu Sądu w danej sprawie, ale jedynie w granicach danej sprawy, która była przedmiotem rozstrzygnięcia. Tymczasem należy mieć na uwadze, że granice orzekania o zwrocie nieruchomości określone zostały w art. 69 ust. 1 ustawy o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości, natomiast granice orzekania o rozwiązaniu umowy wieczystego użytkowania określone zostały w art. 26 ust. 2 tej ustawy. Biorąc pod uwagę, że ocena prawna wyrażona w orzeczeniu sądowym wiąże w konkretnej sprawie, należy mieć na uwadze, że Naczelny Sąd Administracyjny-Ośrodek Zamiejscowy w Krakowie wyrokiem z dnia 30 czerwca 1993 r. [...] orzekał jedynie w przedmiocie zwrotu nieruchomości, natomiast nie był uprawniony, aby: „wiążąco narzucić kształt decyzji w zakresie rozwiązania umowy wieczystego użytkowania”. Poza tym w odpowiedzi na rewizję nadzwyczajną podniesiono, że w przedmiotowej sprawie wydane zostały następnie dwa kolejne wyroki przez Naczelny Sąd Administracyjny-Ośrodek Zamiejscowy w Rzeszowie [...], w których sformułowane zostały takie same oceny prawne jak w rozpoznawanej sprawie. Tymczasem rewizja nadzwyczajna zmierza wyłącznie do uchylenia wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego-Ośrodka Zamiejscowego w Rzeszowie z dnia 17 września 1997 r. [...], co oznacza, że nawet w wypadku jej uwzględnienia i uchylenia tego wyroku, nadal pozostawać będzie w mocy niewzruszony wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego - Ośrodka Zamiejscowego w Rzeszowie z dnia 21 maja

1996 r. [...] i wyrażona w nim ocena prawna zgodna z oceną prawną wyroku późniejszego [...], ale odmienna od oceny prawnej wyroku wcześniejszego [...]. Z powyższych względów, zdaniem Samorządowego Kolegium Odwoławczego w R., rewizja nadzwyczajna w niniejszej sprawie powinna zostać oddalona.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Rewizja nadzwyczajna jest zasadna.

Art. 30 ustawy z dnia 11 maja 1995 r. o Naczelnym Sądzie Administracyjnym (Dz.U. Nr 74, poz. 368 ze zm.) stanowi, że ocena prawna wyrażona w orzeczeniu Sądu wiąże w sprawie ten Sąd oraz organ, którego działanie lub bezczynność była przedmiotem zaskarżenia. Użyty w tym kontekście zwrot normatywny „w sprawie” wskazuje na tożsamość przedmiotu oceny prawnej określonego orzeczenia sądowego oraz przedmiotu skargi sądowej (art. 16 ustawy o NSA), która dotyczy szeroko rozumianej sprawy administracyjnej pozostającej w zakresie właściwości organów administracji publicznej (art. 20 ustawy o NSA). Innymi słowy, kiedy mowa o „sprawie”, chodzi w danym wypadku o konkretną sytuację faktyczną, w której wzajemne uprawnienia i obowiązki indywidualnie określonego podmiotu (lub podmiotów) oraz administracji publicznej podlegają prawnej kwalifikacji na podstawie obowiązujących przepisów materialnego prawa administracyjnego. Typowym przykładem tak rozumianej „sprawy” będącej przedmiotem sądowej kontroli wykonywanej przez Naczelną Sąd Administracyjny (art. 1 ustawy o NSA) są w szczególności także sprawy załatwiane w drodze decyzji administracyjnych wydawanych w trybie określonym przepisami Kodeksu postępowania administracyjnego (art. 1 § 1 pkt 1 oraz art. 104 KPA). Przy czym pojęcie sprawy administracyjnej wyznacza równocześnie przedmiotowe granice kognicji Naczelnego Sądu Administracyjnego, który w konkretnym wypadku może podjąć przewidziane ustawą środki w celu usunięcia naruszeń prawa w stosunku do wszelkich aktów lub czynności podjętych przez organy administracji publicznej „we wszystkich postępowaniach prowadzonych w granicach danej sprawy” (art. 29 ustawy o NSA). Przykładem takiej sprawy administracyjnej jest między innymi także zgłoszone przez właściciela nieruchomości (lub jego następcy prawnego), w trybie art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 kwietnia 1985 r. o gospodarce

gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości (jednolity tekst: Dz.U. z 1991 r. Nr 30 poz. 127 ze zm. - powoływanej nadal jako: ustawa o g.g.), żądanie zwrotu nieruchomości wywłaszczonej lub jej części, jeżeli stała się ona zbędna na cel określony w decyzji o wywłaszczeniu. Oznacza to, że w wypadku sądowej kontroli legalności tego typu decyzji, w sytuacji, gdy dokonanie zwrotu nieruchomości w trybie art. 69 ust. 1 ustawy o g.g., jest zależne od uprzedniego podjęcia przez właściwy organ administracji publicznej decyzji o rozwiązaniu umowy o oddaniu w użytkowanie wieczyste nieruchomości stanowiącej własność Skarbu Państwa lub własność gminy (art. 26 ust. 2 w związku z art. 19 oraz art. 25 ust. 1 ustawy o g.g.), wówczas także i te decyzje podlegają kontroli Naczelnego Sądu Administracyjnego; bowiem jakkolwiek są one rozstrzygnięciami administracyjnymi - decyzjami podjętymi przez właściwy organ administracji publicznej wobec innego podmiotu prawnego (wieczystego użytkownika), to jednak są one podejmowane „w granicach danej sprawy” i w celu jej załatwienia (art. 29 ustawy o NSA w związku z art. 69 ust. 1 ustawy o g.g.).

Równocześnie należy podkreślić, że sformułowana w art. 30 ustawy o NSA zasada, w myśl której „ocena prawna wyrażona w orzeczeniu Sądu wiąże w sprawie ten Sąd”, oznacza (analogicznie, jak to ma miejsce w wypadku art. 386 § 6 KPC), że także w przyszłości, ilekroć dana sprawa będzie przedmiotem rozpoznania przez ten Sąd, będzie on nadal związany oceną prawną wyrażoną w tym orzeczeniu, jeżeli nie zostanie ono uchylone w prawem określonym trybie i oczywiście o ile nie uległy zmianie przepisy prawne stanowiące podstawę oceny w danej sprawie.

Pozostaje poza sporem, że przedmiotem rozpoznawanej sprawy był wniosek właścicieli o zwrot nieruchomości zgłoszony w trybie art. 69 ust. 1 ustawy o g.g. Rozpoznając skargę na odmowną decyzję Wojewody R. z dnia 10 września 1992 r. [...] w przedmiocie zwrotu nieruchomości zbytej na rzecz Skarbu Państwa, Naczelny Sąd Administracyjny-Ośrodek Zamiejscowy w Krakowie wyrokiem z dnia 30 czerwca 1993 r. [...] uchylił zaskarżoną decyzję oraz utrzymaną nią w mocy decyzję organu pierwszej instancji dotyczącą położonych w M. działek [...]. W uzasadnieniu tego wyroku podniesiono w szczególności, że o zbędności przedmiotowych działek na cel, dla którego zostały one zakupione, będzie decydować utrata ważności planu realizacyjnego z dnia 4 lutego 1980 r. powołanego w umowie ich nabycia, przy równoczesnym niezrealizowaniu na nich do chwili obecnej obiektów bądź urządzeń, które

plan ten przewidywał. Sąd stwierdził przy tym wyraźnie, że: „To odstąpienie od obowiązku wzniesienia budynków czy urządzeń towarzyszących, przewidzianych w planie realizacyjnym, posiadany w chwili nabycia tychże działek, stanowi równocześnie przesłankę do wydania decyzji o rozwiązaniu umowy o oddanie w wieczyste użytkowanie tegoż gruntu i o zarządzenie odebrania tej nieruchomości (art. 26 ust. 2 powołanej poprzednio ustawy z dnia 29 kwietnia 1985 r. o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości oraz art. 240 KC)”. Tym samym w wyroku tym przesądzono, że w wypadku stwierdzenia, że w rozpoznawanej sprawie spełnione zostały przesłanki prawne zwrotu nieruchomości w trybie określonym w art. 69 ust. 1 ustawy o g.g., właściwe organy administracji publicznej obowiązane są dokonać rozwiązania umowy użytkowania wieczystego przedmiotowych działek (art. 26 ust. 2 ustawy o g.g. w związku z art. 240 KC) w celu umożliwienia ich zwrotu uprzednim właścicielom.

Pomimo, że wyrok powyższy wiązał w niniejszej sprawie zarówno organy administracyjne, jak i Sąd, Naczelny Sąd Administracyjny - Ośrodek Zamiejscowy w Rzeszowie, wbrew bezwzględnie obowiązującej zasadzie związania sądu oceną prawną wyrażoną w uprzednio wydanym orzeczeniu sądu w tej samej sprawie, wyrokiem z dnia 21 maja 1996 r. [...] stwierdził nieważność decyzji Samorządowego Kolegium w R. z dnia 18 listopada 1994 r. oraz utrzymanej nią w mocy decyzji Zarządu Gminy T.N. z dnia 10 maja 1994 r., mocą której Zarząd Gminy, w wyniku stwierdzenia, że zaistniały przesłanki prawne uzasadniające zwrot nieruchomości w trybie art. 69 ust. 1 ustawy o g.g., rozwiązał umowę użytkowania wieczystego w odniesieniu do przedmiotowych działek. Równocześnie wydając przedmiotowy wyrok, Sąd błędnie zinterpretował obowiązujące przepisy prawne przyjmując, że nie jest dopuszczalne rozwiązanie umowy użytkowania wieczystego w trybie art. 26 ust. 2 ustawy o g.g. w odniesieniu do części objętych nią działek, podlegających zwrotowi w trybie art. 69 ust. 1 ustawy o g.g. (w danym wypadku w odniesieniu do dwóch działek), bez zgody drugiej strony. Taka interpretacja obowiązującego porządku prawnego jest nietrafna z dwu przyczyn: po pierwsze - praktycznie w sytuacji, gdy spełnione są przesłanki zwrotu nieruchomości w trybie art. 69 ust. 1 ustawy o g.g. jedynie w odniesieniu do części gruntów objętych umową użytkowania wieczystego (art. 19 ustawy o g.g.), uzależniałaby ona możliwość realizacji kompetencji organu administracji publicznej, o

której mowa w art. 26 ust. 2 ustawy o g.g., od woli podmiotu, który nie wywiązał się z obowiązków wynikających z zawartej umowy (art. 25 ust. 1 ustawy o g.g.) i to pomimo, że art. 26 ust. 2 ustawy o g.g. nie przewiduje tego typu zastrzeżenia (*lege non distinguente*); a po drugie - przepisy obowiązującego porządku prawnego, a w szczególności ani art. 240 KC, ani też art. 26 ust. 2 ustawy o g.g., nie wprowadzają ograniczenia dopuszczalności rozwiązywania umowy użytkowania wieczystego do części gruntów (niektórych działek gruntowych) nią objętych, zwłaszcza w sytuacji, gdy grunty te nie są wykorzystywane w sposób przewidziany w umowie (taki pogląd prawny sformułowany został również w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 24 września 1997 r., III RN 40/97). Należy przy tym podkreślić, że interpretacja obowiązujących w tym zakresie przepisów prawnych powinna mieć zawsze na względzie także konstytucyjne gwarancje prawa własności (art. 21 oraz art. 64 Konstytucji RP). Podobnie zaskarżony rewizją nadzwyczajną, a wydany w tej samej sprawie kolejny wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego-Ośrodka Zamiejscowego w Rzeszowie z dnia 17 września 1997 r. [...] rażąco naruszył przepis art. 30 ustawy o NSA, bowiem wbrew wyraźnej ocenie prawnej, wynikającej z wiążącego w niniejszej sprawie wyroku z dnia 30 czerwca 1993 r. [...] Naczelnego Sądu Administracyjnego-Ośrodka Zamiejscowego w Krakowie, oparty został na dwóch błędnych założeniach: po pierwsze - w wyroku tym nietrafnie przyjęto, że w danym wypadku pojęcie „sprawy” będącej przedmiotem rozpoznania obejmuje wyłącznie kwestię oceny prawnej dopuszczalności rozwiązania umowy użytkowania wieczystego w odniesieniu do przedmiotowych działek gruntowych, natomiast nie obejmuje żądania wniosku właścicieli nieruchomości zgłoszonego w trybie art. 69 ust. 1 ustawy o g.g. i to pomimo, że to właśnie w wyniku wszczęcia postępowania administracyjnego w tej ostatniej sprawie pojawił się problem rozwiązania umowy użytkowania wieczystego na podstawie art. 26 ust. 2 ustawy o g.g.; a po drugie - Sąd błędnie przyjął, że przy rozstrzygnięciu niniejszej sprawy moc wiążącą mają ustalenia wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego-Ośrodka Zamiejscowego w Rzeszowie z dnia 21 maja 1996 r. [...], natomiast zignorował wiążącą w tej sprawie wcześniejszą ocenę prawną wynikającą z wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego-Ośrodka Zamiejscowego w Krakowie [...]. Tym samym zaskarżony rewizją nadzwyczajną wyrok w rażący sposób naruszył zasadę prawną sformułowaną w art. 30 ustawy o NSA.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy na podstawie art. 236 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz.U. Nr 78, poz. 483) oraz art. 10 ustawy z dnia 1 marca 1996 r. o zmianie Kodeksu postępowania cywilnego, rozporządzeń Prezydenta Rzeczypospolitej - Prawo upadłościowe i Prawo o postępowaniu układowym, Kodeksu postępowania administracyjnego, ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 43, poz. 189) w związku z art. 39313 KPC orzekł, jak w sentencji.

N o t k a

Powołany w uzasadnieniu **wyrok z dnia 24 września 1997 r., III RN 40/97**, został opublikowany w **OSNAPiUS 1998 nr 6 poz. 169**.

=====